

MAGISKA BALI OCH EXOTISKA SUMBA

- den ultimata kombon Text: Maria Roswall

DEN ULTIMATA RESEUPPLEVELSEN uppnås nästan alltid när man lyckas kombinera två eller flera destinationer under en och samma resa. Givetvis är detta en högst personlig åsikt, men efter femton år som resejournalist tycker jag mig ändå ha en del erfarenhet som summeras ihop till att just denna reseform är i det närmaste perfekt.

Den här resans första stopp är Bali. Vänliga, varma och alltid lika trevliga Bali, enligt mig en av de riktiga pärlorna i Indonesien, mycket givetvis beroende på de balinesiska människorna. Jag älskar deras stolthet över sin hinduiska kultur och hur de så naturligt, även idag, väver in den i sin vardag. Hur deras kultur och seder återspeglas överallt, hela tiden. Mitt i det fullkomligt galna trafikkaoset står små bord uppdukade vid tempel där man omsorgsfullt lägger offergåvor, tänder rökelse och ber. Viktiga små stunder av återhämtning, troende och balans.

Och ja, jag använder nu det smått slitna uttrycket ”här finns något för alla”, men det är precis så det är på Bali. Den västra sidan bjuder på några av världens bästa surfstränder, den östra å sin sida lockar familjer och par med sina långa, mjuka sandstränder kantade av restauranger. ►

ALILA VILLA SOORI

Den här gången bor jag på Alila Villas Soori, ett vackert hotell med magnifik utsikt över havet. Det är tyst, harmoniskt och väldigt fridfullt. Kanske på gränsen till lugnt om man väntat sig lite "mingel" i baren på kvällen, men en alldeles ljuvlig oas av stillhet som känns behövlig efter min utflykt in till myllret i shoppingområdet Seminyak under dagen. Arkitekturen är sobert elegant och väldigt vilsam till sin natur. Alila har den där smakfulla lyxen där man ändå känner sig bekväm med att gå till middagen utan att klä upp sig. Alla villor har en egen pool med lounge där merparten av hotellets gäster tillbringar sin tid. På kvällen äter vi under stjärnorna på stranden, barfota i den alldeles svarta sanden. Eldar ramar in aftonen och lugnet sänker sig behagligt.

Efter en god frukost nästa morgon lånar jag en cykel, får en karta och ger mig ut på en cykeltur som visar sig bli både intressant och fin. Det slår mig fortfarande med häpnad varje

gång jag kommer till ett land där man fortfarande lever så oerhört traditionellt och på mer eller mindre exakt samma sätt som man gjort i hundratals år. På risfälten står kvinnor och män hukade med sina rishattar på huvudet som skydd mot den starka solen. De plockar och jobbar på sitt fält, exakt som deras förfäder gjort i generationer före dem. Alla jag möter vinkar och hejar vänligt, som brukligt är i länder likt detta.

ECHO BEACH - SOM DET VAR FÖRR

Som ett lugn, okommersiellt paradiset jämfört med hetisen i Kuta finner ni Echo Beach i Canggu, ett av mina personliga favoritområden på den här delen av Bali. Laid back är en bra beskrivning och som den stora promenadanhängare jag är blir det ett extra plus i kanten då jag upptäcker att jag faktiskt kan promenera hela vägen från Echo Beach till Seminyak. En lunch och lite skönt häng på "Echo Beach Club" ramar in dagen. ►

SAGOLIKA SUMBA

Drygt en timme med flyg sydöst från Bali landar vi på ön Sumba. Endast en timme i luften skiljer dessa öar åt men det förefaller som att vi färdats hundra år tillbaka i tiden. Uttrycket ”som att tiden stått stilla” känns ofta lite exotiskt och används hit och dit, även för att beskriva en strandremsa en kilometer bort ifrån den värsta kommersen i Phuket. Här är det dock verkligen som att tiden stått stilla, som att jag är statist i en film där de underliga hyddorna med sina spetsiga halmtak, och männen utan skor med sina knivar hängande från bältet, är skådespelare. Men nej, det här är på riktigt, det här är Sumba precis som Sumba alltid varit och som Sumba förhoppningsvis kommer att få fortsätta att vara. I alla fall en liten tid till.

Den indonesiska Malackaarkipelagen, även kallad de små Sundaöarna, består av ett gäng öar där Sumba är en av de större. Trots detta är turismen minimal och under min tid här ser jag inte ett enda hotell, förutom Nihiwatu där jag själv bor. Jag ser faktiskt inte en enda turist, vilket är en märklig känsla. Visst har jag rest runt i Afrika en hel del, i Centralamerika, i Asien och i Kina, men jag har aldrig varit den enda västerländska människan i min omgivning. Här är jag den enda av mitt slag, och det är bland annat det som gör upplevelsen unik.

Vi färdas i en öppen, stor jeep och vart vi än åker vinkar folk och ropar efter oss. Med en glädje som nästan kan liknas vid eufori välkomnas vi, och tas emot längs gatorna av ortsbefolkningen som om vi vore kungligheter. Jag känner mig som jag tänker att

Angelina Jolie måste känna sig, som Moder Teresa, vilket för att vara ärlig inte är en helt igenom behaglig känsla.

Varför är de så glada över att vi kommer farandes i den här gigantiska jeepen? Vår chaufför och guide förklarar med ett leende att det är för att de vet att vi är gäster till Claude och Petra Graves Nihiwatu, och alla gäster till Nihiwatu betyder vattenförsörjning och arbetsstillfällen till de lokala på ön. Vi är goda helt enkelt. En bra känsla och jag vinkar glatt tillbaka.

KÄRLEK VID FÖRSTA ÖGONKASTET

Claude Graves och hans hustru Petra är makarna vars surfintresse och fascination tog dem hit till Sumba. Vägornas brus hade nått även paret Graves öron i Amerika och när de kom hit så var det kärlek vid första ögonkastet. Resten är, som vi brukar säga, historia. När paret såg vyn över stranden där Nihiwatu ligger bestämde de sig för att det här var platsen där de skulle skapa sitt egna surfparadis. Till skillnad från många av världens andra turisttöta surfparadis skulle de lyckas med konststycket att behålla charmen, känslan och det naturliga som är Sumbas själ.

Projektet visade sig bli allt annat än enkelt och på vägen blev Claude och Petra också mer och mer involverade i alla problem som ön och dess befolkning lider av. Ett ständigt vandrande för att hitta vatten gjorde att barnen inte kunde gå i skolan, malarian skördade otroligt många offer och ön tåpades också med många dispyter, mer eller mindre regelrätta krig mellan de olika territorierna, vilka fick hemiska konsekvenser. ►

FOTO: MARIA ROSWALL

FOTO: MARIA ROSWALL

FOTO: MARIA ROSWALL

Trots det minst sagt lite "motsträviga material" som Sumba visade sig vara, bestämde sig makarna för att ändå försöka bygga upp sitt Nihiwatu. Sitt ekologiska, närproducerade surfparadis för de som vill ha något extra allt, ett konststycke jag efter en vecka här känner att man lyckats mycket väl med. Framgångsreceptet stavas interaktion med byborna, samt respekt och vördnad för lokalbefolkningen, och att man låtit öns inhemska stil få leva även här i hotellet. Villorna har byggts av lokala hantverkare och huvudbyggnaderna är i samma stil och anda som resten av öns spetsiga, halmtaksprydda hus. Allting produceras lokalt, all personal kommer från området och alla råvaror är givetvis närproducerade. För Claude var det också viktigt att ge tillbaka till lokalbefolkningen, varför han startade "The Sumba Foundation". Hotellet drivs som en ideell förening där gästerna uppmanas att donera pengar och en del av rörelseintäkterna går oavkortat till att förebygga Sumbas fattigdom. Idag har stiftelsen byggt flera malariakliniker, flertalet skolor samt otaliga vattenbrunnar runt om på ön, vilka Sumba Foundation fyller på med färskt dricksvatten varje dag. Lättillgängligt vatten, vilket gör att barnen numera kan gå i skolan och få utbildning samt ett riktigt mål vällagad mat om dagen.

VÅGMÄSTARE

Jag är uppe med tuppen men ändå inte tidig om man jämför med gästerna som kommit hit för vågorna. Det är inte många som hittat hit, men de som har det kommer år efter år och de gör det just för vågorna. Det är inte för inte som Sumba och Nihiwatu stoltserar med att ha en del av den bästa surfingen i världen. Ingen kö så

långt ögat när, här är det fritt fram att ta så många vågor som du bara har möjlighet till.

Vågorna är allt en surfare kan önska sig, hotellet i sig är allt jag kan önska mig med smakfull, sober lyx i naturliga material med lokal känsla. Att maten är närproducerad, ekologisk och att plast är bannlyst gör mig ännu lyckligare. Det är inte helt enkelt att ta sig hit, kanske inget för småbarnsfamiljen, men dock väldigt mycket för dig som vill se och uppleva något utöver det vanliga. Något extra allt, och bara att starta dagen med en 90 minuters trekking i "djungeln", komma fram till ett fantastiskt vattenfall mitt inne i djungeln och vara där alldeles ensam - det är en magisk känsla. Ingen kö, ingen entré. Det är bara du och guiden. Det är det som är Sumba. ■

För mer information:

www.alilahotels.com

www.balitourismboard.org

www.nihiwatu.com